

VRIJHEID IS OM TE KOESTEREN

Bewaak het en eer het

Voor de derde maal in vijfenzeventig jaar gaat Armando Marquez terugkeren naar deze regio. Armando komt op 12 september over vanuit zijn woonplaats El Paso in USA en vliegt via Houston naar Amsterdam. Een vlucht van in totaal 16 uur samen met zijn vrouw, hun dochter Patricia en haar zoon.

"Ik verbaasde me erover hoe groot de stad en de regio is geworden. What a change!", vertelde Armando de laatste keer in Nederland.

Son en Eindhoven zijn de plaatsen die Armando als 20-jarige Amerikaanse soldaat in september 1944 hielp bevrijden. Hij was onderdeel van 506 parachute 101 Airborne Division en werd gedropped op 17 september boven de Sonse heide. "Ik verbaasde me erover hoe groot de stad en de regio is geworden. What a change!", vertelde Armando de laatste keer in Nederland.

Armando Marquez raakte twee keer gewond, bij de dropping in Normandië en bij het Duitse bombardement. "Wij stonden op wacht bij een van de bruggen -ik denk dat het de Dommel moet zijn geweest- toen wij werden geraakt. Sergeant Davidson was zwaargewond. Een stuk van zijn schedel was weggeslagen." Davidson was bij bewustzijn en Marquez gaf hem morfine.

"Maar hij zei dat hij geen pijn had. In plaats daarvan vroeg hij of ik iets voor hem wilde doen. Ik schrok, want ik dacht dat hij wilde dat ik hem doodschoot. Maar tot mijn opluchting vroeg hij alleen of ik de leiding over het peloton wilde overnemen." De volgende ochtend overleed Davidson.

Toch was dat niet zijn meest indrukwekkende ervaring. "Ik was uitgenodigd om te komen eten bij een jong stel met een baby. Het waren hele vriendelijke mensen. De volgende dag, na het Duitse bombardement van 19 september 1944, zag ik ze terug. Drie mannen droegen een deur waar hun lijken op lagen. Ze waren onder neerstortend puin bedolven. Ik heb veel dode soldaten gezien, maar dat maakte op mij niet zo'n indruk. Dit wel."

Hijzelf was ook gewond geraakt bij het bombardement, aan hetzelfde been waaraan hij ook al in Normandië was getroffen. Omdat er gangreen dreigde, ging hij ziekenhuis in, ziekenhuis-uit voor hij in november 1945 definitief afzwaaide. Hij laat een foto zien uit 1942 van zijn compagnie in opleiding. Honderdvijftig man. "Ik ben de enige die nog leeft", zegt hij. "Kijk", en hij wijst een gezicht aan. "Daar staat Davidson."

Met dank aan: Stichting 18 september W.Biermans.

De volgende ochtend overleed Davidson

